

Който иска да остане с неопетнена душа – нека отиде да живее в пустинята, далеч от съблазни и изкушения, нека се оттегли от вихрит на живота, от царството на демона: там където царуват измамата, злото, човешките страсти, ненавистта, злобата...

~~Императорът забрани на Жан дьо Бетюн да сложи крак~~

Монголските татари ^{ср. като} нахлуха в Русия, завзеха Киев и много други градове, опустошиха Полша, Силезия, Моравия, преминаха Висла, ограбиха Зендомир, наближиха венгерските граници. Бела забрави всички свои властолюбиви замисли към България и се помъчи да запази ~~наближени~~ своите собствени земи.

Император Фридрих забрани на Жан дьо Бетюн да сложи крак в неговите земи, ако не желае да усети връз себе си най-страшната му ярост. Отчаян и поразен, младият Бетюн помоли императора за една среща, в която го убеди, с ласкателства и покорност, да позволи на войските му да преминат Ломбардия до Венеция. Императорът се съгласи, ала при условие Бетюн да остане при него. След дълги преговори и молби от страна на папата, най-сетне Фридрих позволи на смелия рицар да отиде във Венеция. Ала щом пристигнаха там, Жан дьо Бетюн почина и войските му се разпръснаха. Само малка част от тях успя да се събере в Морея, откъдето под водачеството на младия Жофру ^а дьо Вилхардуен потегли към Константинопол, за да освободи обсадения от Ватаци град.

Тъй черният облак, надвиснал над Асеновото царство, се разпръсна.

Простен съм... – си каза самодържецът и сърцето му възликува в дълбоко смирение.

За него нямаше друг път, освен пътя на истината и правдата, на милостта и великодушието.

Затова, когато Иоан Ватаци му предложи отново да обсадят напълно безпомощния Константинопол, той отказа.

Изкушението бе силно, мъдростта надделя. Не можеше заради